

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie M. W.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 2 czerwca 2026 r. kwestii wznowienia z urzędu postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 10 kwietnia 2026 r., sygn. II AKzw 256/26, utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z 3 marca 2026 r., sygn. VIII Kow 2107/25 w przedmiocie odmowy warunkowego przedterminowego zwolnienia

nie stwierdza podstaw do wznowienia postępowania z urzędu

UZASADNIENIE

Pismem z 26 kwietnia 2026 r. skazany M. W. zwrócił się do Sądu Najwyższego o wznowienie z urzędu postępowania odwoławczego zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 10 kwietnia 2026 r., sygn. II AKzw 256/26, utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z 3 marca 2026 r., sygn. VIII Kow 2107/25 w przedmiocie odmowy warunkowego przedterminowego zwolnienia.

Skazany podniósł m.in., że w przedmiotowej sprawie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., wskazując na nienależytą obsadę sądu odwoławczego. Wskazał nadto, że orzeczenie sądu odwoławczego jest błędne, albowiem odnosi się do uzasadnienia zażalenia, którego on nie sporządził.

Analiza zarówno pisma skazanego, jak i charakteru sprawy prowadzi do wniosku, iż w niniejszej sprawie wznowienie postępowania jest niedopuszczalne.

Argumentem przemawiającym za odmową wznowienia postępowania w niniejszej sprawie jest fakt, że postanowienie sądu odwoławczego utrzymujące w mocy postanowienie o odmowie udzielenia warunkowego przedterminowego zwolnienia nie należy do kategorii orzeczeń kończących prawomocnie i ostatecznie sprawę karną w rozumieniu przepisów o wznowieniu postępowania. Instytucja wznowienia, o której mowa w rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego, dotyczy orzeczeń, które definitywnie zamykają drogę do merytorycznego rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu lub ostatecznie kształtują sytuację prawną skazanego w sposób niepodlegający dalszym modyfikacjom w danym trybie. Postanowienie o odmowie udzielenia warunkowego zwolnienia, choć staje się prawomocne z chwilą wydania orzeczenia przez sąd odwoławczy, nie ma charakteru ostatecznego zakończenia kwestii możliwości skorzystania przez skazanego z tego środka probacyjnego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 marca 2026 r., sygn. V KO 6/26).

Wprawdzie odmowa udzielenia warunkowego przedterminowego zwolnienia ma negatywne konsekwencje dla sfery wolności skazanego, nie zmienia to jednak faktu, iż rozstrzygnięcie to nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie karne w zakresie odnoszącym się do odpowiedzialności karnej M. W. .

Natomiast skazany, jak i jego obrońca oraz osoby wymienione w art. 161 § 2 k.k.w., są uprawnieni do wystąpienia z ponownym wnioskiem o udzielenie warunkowego zwolnienia w każdym czasie, gdy tylko uznają, że zaszły nowe okoliczności uzasadniające pozytywną prognozę społeczną, z zastrzeżeniem jedynie terminów okresowych wynikających z art. 161 § 3 k.k.w.

Skoro zatem rozstrzygnięcie w przedmiocie odmowy warunkowego przedterminowego zwolnienia nie kończy ostatecznie postępowania wykonawczego, a skazany posiada otwartą drogę do ponownego ubiegania się o ten środek, brak jest podstaw do uruchamiania nadzwyczajnego trybu, jakim jest wznowienie postępowania z urzędu na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. Nawet ewentualne zaistnienie uchybień z art. 439 § 1 k.p.k. w toku procedowania przed sądem

odwoławczym nie może prowadzić do wznowienia, jeżeli samo orzeczenie nie spełnia warunku "zakończenia postępowania" w ujęciu materialnym i ostatecznym.

W związku z powyższym orzeczono jak w części dyspozytywnej nn. postanowienia.

[J.J.]

[a.ł.]